

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ วันนี้วันพระ วันนี้วันพระ วันพระ วันโกน เรามีสติสัมปชัญญะ เรา รู้จักทางราชการเขารู้จักวันเสาร์วันอาทิตย์ เวลาวันเสาร์วันอาทิตย์เขาได้หยุดงานของเขา เขาหยุดงานเขาให้พักผ่อน ให้มาวันทำการด้วยความกระฉับกระเฉง

ในพระพุทธศาสนาของเรามีวันพระ วันโกน วันพระ วันโกนวันที่เราเตรียมพร้อม หยุดจากไร่นามาเพื่อเตรียมอาหาร เพื่อรุ่งขึ้นวันพระจะไปวัดไปวาไปทำบุญกุศลของเรา ไปทำบุญกุศลของเรา ทำบุญกุศลเพื่ออะไร ทำบุญกุศลเพื่อชีวิตนี้ไง

เพื่อชีวิตนี้ เกิดมามันลำบากตรากตรำขนาดนี้ ทำคุณงามความดีของเราเพื่อชีวิตนี้ให้มันเจริญงอกงามขึ้นมา ถ้าเจริญงอกงามขึ้นมาที่ไหน เจริญงอกงามขึ้นมาในหัวใจของตน ถ้าในหัวใจของตน เห็นไหม

เราทำไร่ไถนาด้วยความบากบั่นของเรา พืชผลทางเกษตรมันจะมี มันจะได้ราคาไม่ได้ราคา ได้ราคาแล้วมันจะปลดหนี้ปลดสินของเรา ได้ราคาแล้วเราเก็บหอมรอมริบขึ้นมาสร้างบ้านเรือนของเรา ได้ราคามาแล้วเรามารักษา เรามาเก็บไว้เป็นทรัพย์สินสมบัติในครอบครัวของเรา

ทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีเพื่อหัวใจดวงนี้ไง ถ้าหัวใจดวงนี้ เราเกิดมาสังคมเกษตรกรรม สังคมเกษตรกรรมเรามีฤดูกาลของเขา เวลาฤดูกาลของเขา หน้าทำไร่ไถนาของเขา เขาต้องลงทุนลงแรงของเขา เวลาเก็บเกี่ยวพืชผลของเขา แล้วเขาเก็บเกี่ยวพืชผลประสบความสำเร็จของเขา เขามีความสุขของเขา

แต่เวลามันเกิดภัยแล้ง เกิดภัยพิบัติต่างๆ เขาก็ต้องทุกข์ยากของเขา เขาก็มีขวัณ มีขวัณมีกำลังใจ มีการกระทำ ทำบุญกุศลของเขาเพื่อหัวใจของเขา ให้ประสบความสำเร็จในชีวิตของเขา ถ้าประสบความสำเร็จในชีวิตของเขา นี่คุณงามความดีในหัวใจของเรา

แต่เวลาคนเกิดมา เกิดมาในภาคอุตสาหกรรม มันเป็นสิ่งคมๆ สิ่งคมทำคุณงามความดีกันๆ ถ้าทำคุณงามความดีมันก็มีการแข่งขันกัน ยศถาบรรดาศักดิ์ มันแย่งชิงกันอยู่อย่างนั้นนะ นี่เรื่องของโลกๆ ไง

ถ้าโลก พระพุทธศาสนา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วเราก็ทำคุณงามความดีของเรา มาตลอด เรามีศรัทธามีความเชื่อของเรา เราก็พยายามสร้างสมคุณงามความดีของเรา แล้วคุณงามความดีของเราทำไมมันไม่ประสบความสำเร็จของเราละ

ถ้าประสบความสำเร็จ ถ้าคนมีสติปัญญา คุณงามความดีของเราคือหัวใจของเราที่มีหลักมีเกณฑ์ หัวใจมีหลักมีเกณฑ์ ทำดีคือทำดีแล้ว ทำดีในความเชื่อมั่นของเราในพระพุทธศาสนา ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ทำคุณงามความดีของเรา คุณงามความดีเพื่อชีวิตของเรา เพื่อขวัญกำลังใจของเรา เพื่อบุญกุศลของเรา

คนทำคุณงามความดีมีเสบียงอาหารเสบียงกรังไว้ในหัวใจเต็มเปี่ยม เวลาสิ้นชีวิตไป จะไปสิ่งใดมันพร้อมเสมอนะ จิตตคหบดีเวลาจะตาย เทวดาเฝ้ารอสรวรรค์มารับเลย นี่ถ้ามันพร้อมๆ

แต่เราไม่พร้อม ชีวิตเราก็ต้องบากบั่น บากบั่นเพราะอะไร เพราะคนเราเกิดมามันมีสองภาค ภาคของร่างกายและภาคของจิตใจ

เวลาจิตใจ จิตใจนี้เป็นทิพย์ สิ่งที่เป็นทิพย์ๆ คิดคุณงามความดีขึ้นมามันเป็นทิพย์สมบัติในหัวใจของเรา

ภาคร่างกายมันต้องมีปัจจัย ๔ เครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีวิตของเรา ดำรงชีพ ดำรงชีพไว้เพื่อคุณงามความดีของเราไฉน

เราเกิดมาสร้างคุณงามความดีเพื่อให้ดำรงชีพได้ แต่ดำรงชีพได้ทางโลกเขา เขามีกระแสสังคม “ทำดีไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี” ทำดีได้ดีให้เขาติฉินนินทา เห็นไหม

ในครอบครัวทุกครอบครัวเกิดมาทำไมไม่เสมอภาคกัน เวลาลูกขึ้นมาบอกพ่อแม่รักไม่เท่ากันๆ เวลาพ่อแม่รักลูกคนนั้นมากกว่า พ่อแม่รักลูกคนนั้นมากกว่า แล้วความรักความไม่รักอันนั้นมันไปเกยงอนในหัวใจ แล้วมันจะกตัญญูกตเวทีก็มากก็น้อยก็แตกต่างกันไป

แล้วใครทำอะไรขึ้นมา คนนั้นก็ไปดิ้นนินทาไปปากของคน ปากของคนนะ ปากของคนดิ้นนินทามันไม่ต้องลงทุนลงแรงอะไร มันใช้ลิ้นมันพลิกไปพลิกมาๆ นี่เวลาใช้ลิ้นทำงาน

แต่ของเรา เราใช้มือทำงาน กตัญญูกตเวทีของเรา เราทำของเรา ในเมื่อพ่อแม่ของเราเป็นพ่อแม่ของเรา พ่อแม่ของเรา พ่อแม่ของเราจะมีอารมณ์รุนแรง จะมีความนุ่มนวลอ่อนหวาน นั่นก็เป็นพ่อแม่ของเราทั้งสิ้น

เวลาเดี๋ยวนี้ในจิตวิทยาเขาสอนประจำ เข้าขึ้นมาได้กอดลูกหรือยัง เข้าขึ้นมาได้กอดลูกหรือยัง ถ้าเรากอดลูก ความไว้วางใจกัน อบอวนในหัวใจต่อกัน มันพูดกันรู้เรื่อง ถ้าพูดกันไม่รู้เรื่องมันก็เป็นกรรมของสัตว์ เวลากรรมของสัตว์ กรรมมันมีของมันทั้งสิ้น

เวลาทางวิทยาศาสตร์เขาบอกเลย “อะไรก็ยกให้กรรมๆ เป็นลัทธิยอมจำนน สิ่งใดก็ยกให้กรรม”

ใครจะมีอำนาจเหนือกรรม เขาจะพิสูจน์อย่างไรทางวิทยาศาสตร์ จะพิสูจน์อย่างไรว่ามันให้ผลอย่างไร ฉะนั้น เวลาให้ผลอย่างไรเป็นอจินไตย ๔ กรรมเป็นอจินไตย

คำว่า “อจินไตย” นะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์สร้างคุณงามความดี สร้างคุณงามความดีมหาศาล สร้างคุณงามความดีตลอดเวลา แล้วความดีอย่างนั้น ถ้าเป็นเตมียี่แปด สิ่งต่างๆ ถ้าเราเกิดในสภาพอย่างนั้นนะ เราับสภาพอย่างนั้นได้ไหม

การรับสภาพแบบนั้นเขาจะอย่างไรก็แล้วแต่ ขันติবারมี อุดทน ใครจะอย่างไรก็ยอมอดทนทั้งสิ้น อุดทนเพื่ออะไร อุดทนนี้ขันติবারมี หัวใจแก่กล้าขึ้นมามันเป็นคุณธรรมในใจของตน ถ้าเป็นคุณธรรมในใจของตนได้การบ่มเพาะอย่างนั้น เวลาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะมันมีอุปสรรคมาทั้งนั้นนะ

มันเป็นสองภาค ภาคหนึ่งขณะที่ยังเป็นเจ้าชายสิทธัตถะยังไม่ได้ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นปุถุชน ปุถุชนมันมีสิ่งผลกระทบเต็มที่ทั้งสิ้น ผลกระทบก็เหมือนเรานี่ เหมือนเราปุถุชนก็มีอารมณ์ความรู้สึกเหมือนเราทั้งสิ้น แล้วสังคมบีบคั้น สังคมทำลายทั้งสิ้น ๖ ปีนะ

เวลาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเป็นพระอรหันต์ ความกดดันใดๆ ทั้งสิ้นเข้าไม่ถึงในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเด็ดขาด เข้าไม่ได้เลย เพราะเข้าไม่ได้เพราะเป็นพระอรหันต์ พ้นจากทุกข์ วิมุตติสุขในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมเพียงตลอดเวลา

แต่ในภาคที่เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณ ทำมกปาฏิหาริย์นั้นก็เพราะอะไร เพราะลัทธิอื่นเขามาทำเขามาทำลาย เขามาดูถูกดูแคลนกันต่างๆ มันมีมาตลอด

นั่นนะมันเป็นสองภาค ภาคหนึ่งคือภาคของปุถุชนที่เวลาบีบคั้น เวลาภาคที่สิ้นกิเลสแล้วนั้นก็ยังมีการบีบคั้นอยู่ นี่จะยกให้เห็นว่าในสังคมมันเป็นอย่างนั้น

แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาเรามีพ่อแม่มีชาติมีตระกูลทั้งสิ้น เราจะทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเราด้วยหัวใจของเรา ด้วยวุฒิภาวะนะ ใครมีวุฒิภาวะมากน้อยขนาดไหน เขาจะสร้างคุณงามความดีของเขาได้มากขนาดนั้น

เวลาพ่อแม่ที่เป็นธรรมๆ เขาพยายามสร้างบุญกุศลของเขา ลูกเขาคัดลูกเขาคำน ลูกเขาไม่เห็นด้วยต่างๆ มันมีความขัดแย้งไปทั้งสิ้น วุฒิภาวะของคนมันไม่เสมอกัน มันไม่เท่ากัน

การทำคุณงามความดี ความดีของใคร

ถ้าความดีของโลก ความดีของโลกทำคุณงามความดีทั้งเหว นั่นเป็นสัมมาทิฐิที่ถูกต้องดีงาม

แต่ใ้พวกที่ทำดีโดยปาก มันไม่ทำอะไรเลย มันจะไปแย่งชิงขกขวยแต่ความดีของคนอื่นนะ แล้วก็ว่าเป็นของมันๆ นะ ขกขวยนั่นก็เป็นเรื่องโลกนะ แล้วเวลาเราทำคุณงามความดีแล้วต้องให้พวกนั้นยอมรับใช่ไหม เราจะทุ่มเทจนหมดทรัพย์สมบัติหมดขนาดไหนเขาก็ปอกลอก

คำว่า “ปกกลอก” คือมันดีต่อหน้า ลับหลังเขาเยาะเย้ยเหยียดหยันเลย นี่ไง อยากได้ความดีๆ ใจ ความดีอย่างนั้น เราต้องเป็นอย่างนั้นซะใหม่ เราจะทำความดีแบบให้เขาเยาะเย้ยเหยียดหยันดูถูกอย่างนั้นซะใหม่ การเหยียดหยันของเขาเพราะอะไร เพราะจิตใจเขาต่ำต้อย

หลวงตาท่านสอน ไม่ชิงดีชิงชั่ว

มันจะชิงดีชิงชั่ว มันจะเอาความชั่ว มันจะเอาความชั่วแต่มันพยายามพลิกแพลงบังเงาว่าเป็นความดี ออกอ้อน ออกเซาะ ออกเลาะ ล้วงกระเป๋ ปอกกลอก จะทำความดีอย่างนั้นหรือ

ถ้าความดีอย่างนั้นเราตัดทิ้ง เราตัดทิ้งด้วยหัวใจของเรา แต่เราตัดทิ้งด้วยหัวใจของเรา ไม่ได้ตัดทิ้งด้วยไปตตินินทาใครทั้งสิ้น

คำว่า “ไม่ตตินินทา” มันไปตตินินทา เขาชิงชั่ว เราก็ไปชิงชั่วกับเขาซะใหม่ ชิงชั่วจะปราบปรามให้คนชั่วเป็นคนดีซะใหม่ มันเป็นไปได้ มันเป็นไปได้

เขาก็เป็นคนดีของเขาคนหนึ่ง แต่เรา เราจะทำคุณงามความดีของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีทิ้งเหว ทำแล้วจบ เรารู้ของเรา เรารู้ของเรา แล้วเราพิสูจน์ได้ เราพิสูจน์ได้ถ้ามันเป็นความจริง ความจริงคือความจริงวันยังค่ำ พิสูจน์ที่ไหนก็เป็นความจริงวันยังค่ำ

แล้วหัวใจถ้าพัฒนาขึ้นมันดีขึ้น เห็นไหม ทาน ศีล ภาวนา

นี่เวลาทำทาน ภาวนุญกุศลของเรา เราต้องชวนชวายปากกัดตีนถีบขึ้นมาเพื่อบุญกุศลของเรา แล้วเวลาเขานั่งสมาธิ เขามีศีล เขารักษาศีลของเขา ไปวัดไปวา ทำไมเขามีบุญกุศลมากกว่าละ เขามีบุญกุศลมากกว่า ทำไมเราทำไม่ได้ละ เราทำไม่ได้

ทาน ศีล ภาวนา เห็นไหม ทำทานร้อยหนพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง มีศีลบริสุทธิ์ร้อยหนพันหนไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนหนึ่ง มีสมาธิร้อยหนพันหนไม่เท่ากับเกิดปัญญา ภาวนาขึ้นหนหนึ่ง

คุณสิ คำว่า “หนหนึ่งๆ” มันทอนกลับมาสิ ทอนกลับมาว่าเราทำบุญกุศลขนาดไหนมันถึงได้ขนาดนั้น แล้วเราก็มามาทำทานแล้วก็มาอดกันมาไม้กั้น มาชิงดีชิงชั่วกัน แล้วจะให้คนอื่นยอมรับด้วย เออ!

ถ้าให้คนอื่นยอมรับนี่คือปัญญาเราต่ำมาก นี่ทำความดีไง ทำความดีเพื่อให้ใครเขายอมรับนับหน้าถือตา ยอมให้เขานับถือ ทำไมต้องเป็นอย่างนั้น บุญเป็นอย่างนั้นหรือ

นี่ไง หลวงปู่ฝั้นที่ข้ามแม่น้ำโขงไป ถึงพระกรรมฐานไม่มีปัจจัย ต้องข้ามแม่น้ำโขง ที่นี้เขามีเรือข้ามฟาก เขาบอกว่า หลวงปู่ฝั้นบอกว่า “เราไม่มีตังค์นะ เราขอข้ามได้ไหม”

ได้

ถ้าได้นะ “เราไม่มีปัจจัยให้หรอก เราให้บุญนะ เออ! เอาบุญกุศลไป”

ไฉนนั้นก็พายเรือข้ามฟากไปฝั่งนู้น พอไปส่งถึงแล้ว “บุญละ เอาบุญมา บุญอยู่ไหน”

หลวงปู่ฝั้นท่านเล่าเอง ท่านเล่าแล้วท่านก็ขำ ตลกมาตลอด เห็นไหม

ชิงดีชิงชั่วมันไม่รู้จักอะไรทั้งสิ้น

“อ้อ! จะเอาบุญไปไหน เราไม่มีอะไรจะให้” ท่านแคะขี้มูก แคะขี้มูกแล้วยื่นให้เขา เขาก็เอามือรับแล้วเขาก็ลองชิมดู “อ้อ! บุญมันเค็มๆ เนาะ”

อันนี้ก็เหมือนกัน อยากให้เขายอมรับนับหน้าถือตา อยากให้เขายกย่องสรรเสริญ อยากให้เขาปกอลอกหรือ ต้องให้เขาปกอลอกไปไหน ยกย่อง พยายามยัดเยียดให้เขาได้มากขนาดไหนเขาถึงว่าเอ็งเป็นคนดีไปไหน แล้วทำแล้วเป็นคนดีไปไหน

แล้วถ้าคิดอย่างนี้แล้วมันก็น้อยใจใจ คนจะบ่นกันบอกว่าทำดีแล้วไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี

ทำดีมันไม่ได้ดีได้อย่างไร ทำดีก็เป็นความดีวันยังค่ำอยู่แล้ว ยิ่งทำกับคนที่มิคุณกับเรานะ ที่นี้คนที่มิคุณกับเรา ใ้ปากหอยปากปูมันก็บอก “ทำอย่างนี้น้อยไป ไม่รักจริง ไม่ทำจริง”

เวลาคนที่เขามีสติปัญญานะ เศรษฐีนี้ะ เขามีความสุขของเขาโดยความประหยัดมัธยัสถ์ เขามีความสุขของเขาด้วยความอบอุ่นในครอบครัวของเขา เขาไม่เห็นทรัพย์สมบัติเห็นวัตถุมีค่า

เลย เขาเห็นลูกหลานในบ้านเขารักกัน พุศกันยิ้มแย้มแจ่มใส เขาชื่นใจอย่างนั้นมาก เขาชื่นใจในการยิ้มแย้มแจ่มใส ในการเข้าใจกันในบ้านในเรือนต่างหาก นั่นคือบุญของเขา มันไม่ใช่ตำแหน่งยศถาบรรดาศักดิ์ มันไม่ใช่เสียงร่ำลือ เสียงยกย่องสรรเสริญเพื่อปกปิดหรือ

ไ้ปกปิดกันนั้นนะ แล้วคนมันก็แปลกนะ ชอบให้เขาปกปิด อยาก ไ้พวกอาชีพปกปิด สืบแปดมงกุฎมันปกปิดทั้งสิ้น ปกปิดโดยเล่ห์โดยเหลี่ยม ไปวัดไปวา ก็ไปยิ้มก้วยยิ้มจามแล้วมันก็เชิดไปเลย ไปวัดไปวา ไ้พวกปกปิดมันไม่ระคายเรื่องบาปเรื่องบุญอะไรทั้งสิ้น มันทำได้ทั้งสิ้นนะ แล้วสังคม นี้อุณหภูมิมันแตกต่างกันอย่างนั้น

ฉะนั้น ถ้าแตกต่างกันอย่างนั้น เราต้องการให้คนที่จิตใจอย่างนั้นเห็นคุณงามความดีของเราว่าเราเป็นคนดี มันเป็นไปได้หรือ

ถ้าจะเห็นคุณงามความดีนะ ดุสิ นั่งสมาธิต่อหน้าพระพุทธรูปนะ ให้พระพุทธรูปเห็นความดีของเราละสุดยอด กลับบ้านนะ ในห้องพระนั่งลง หายใจเข้านี้พุท หายใจออกนี้กโรต่อน้ำพระพุทธรูปในบ้านเรานะ ให้พระพุทธรูปพูดเลย เออ! ท่านเป็นคนดี แล้วมันจะสุดยอดเลยเวลาอย่างนี้ทำไม่ได้

แล้วนะ ด้วยกิเลสค้นหาความทะยานอยากของเรา เราตีโพยตีพายโดยความคิดของกิเลสค้นหาความทะยานอยากว่า ทำอย่างนั้นจะได้ผลตอบแทนอย่างนั้น ทำอย่างนั้นจะได้ผลตอบแทนอย่างนั้น

การทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีทิ้งเหวๆ

ในหลวงท่านพูดประจำ รัชกาลที่ ๙ ปิดทองหลังพระ ปิดทองหลังพระ ไม่ต้องไปหวังความเห็นของใครทั้งสิ้น นี่เวลาท่านทำเพื่อคุณประโยชน์ในประเทศชาติ “ไม่ต้องมารักเรา”

มารักเราทำไม มารักเราก็คงมาเดินตามกันเป็นพรวนหรือ

ไม่ต้องรักเรา ให้รักพ่อรักแม่ ให้รักในตำบลของตน ให้รักชุมชนในอำเภอของตน ให้รักในจังหวัดของตน แล้วก็ให้รักประเทศไทยของตน ท่านไม่ได้บอกให้ไปรักท่าน เพราะอะไร

เพราะคนมีปัจจัย ๔ ปัจจัยเครื่องอาศัยเท่านั้นก็จบแล้ว จิตใจของคนถ้ามันสูงส่งแล้วไม่ต้องการใดๆ ทั้งสิ้น ต้องการให้สังคมร่มเย็นเป็นสุขไง

ถ้าสังคมร่มเย็นเป็นสุข วันพระๆ วันพระผู้ประเสริฐ ประเสริฐในหัวใจใจ ถ้าหัวใจที่มันประเสริฐแล้วมันจะไปเรียกร้องเอาความที่เขามายกย่องสรรเสริญ ภาษาเราให้เขามาปกถลกขูดเอาผิวหนังออกเลือดซิบๆ นะชอบนะ

ไอ้เราเห็นเขาขูดกัน เออ! เลือดซิบๆ เลย แต่ไอ้คนโดนขูดมันยิ้ม มันชอบใจ มันบอกว่า คนนี้ยกย่องสรรเสริญมัน แต่ไอ้คนทำความดีแล้วไม่ได้ความดี เออ! แปลก นี่คือนิเสธตัณหา ความทะยานอยาก อวิชชาในหัวใจของตนที่โง่เขลาเบาปัญญา แล้วมันยึดครองใจของตน แล้วมันพลิกแปลงใจของตนให้มีความคิดต่ำๆ แบบนั้น

แต่ถ้าความคิดที่สูงส่ง เราเสียสละแล้วจบ ทำดีคือทำดี มีการกระทำ มันมีการกระทำ ทั้งสิ้น สิ่งที่มีการกระทำ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน การกระทำนั้นทำต่อเนื่องกันไปแล้ว เรื่องกลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันจะหอมทวนลม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมแต่มันโดนเสียดสีทั้งนั้น โลกธรรม ๘ มันมีอยู่แล้ว ติณินินทามันมีอยู่โดยธรรมชาติของมัน จะทำความดีขนาดไหนก็โดนติณินินทา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดานะ อนาคตังสญาณรู้ทั้งหัวใจเขา รู้ทั้งความคิดเขา รู้ทั้งสิ้นเลย แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็โดนเขาติเตียน โดนเขาทำลาย จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎก เราไปอ่านแล้วยึดคำนี้ไว้ตลอด

“ภิกษุทั้งหลาย ถ้าเธอโดนโลกธรรมกระหน่ำสาธขว้างรุนแรงขนาดไหน พวกเธออย่าเสียใจ ให้ดูเราตถาคตเป็นตัวอย่าง”

ตถาคตโดนโลกธรรมรุนแรงที่สุดในบรรดาพระภิกษุด้วยกันในพระพุทธศาสนา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นหัวหน้าที่จะเผยแผ่พระพุทธศาสนา คนที่จะต่อต้านพระพุทธศาสนาก็ต้องต่อต้านองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดนโลกธรรมกระหน่ำรุนแรงที่สุดในพระพุทธศาสนา

“ภิกษุทั้งหลาย ถ้าเธอโดนโลกธรรมกระหน่ำรุนแรงขนาดไหน เธออย่าเสียใจ อย่าคร่ำครวญ อย่าร้องไห้ไปเลย ให้ดูเราตถาคตเป็นตัวอย่าง ให้ดูเราตถาคตเป็นตัวอย่าง เราโดนโลกธรรมรุนแรงที่สุด” แต่ไม่เข้าถึงใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม

นี่มันเป็นปรากฏการณ์ของโลกใบนี้ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะวางรากฐานของพระพุทธศาสนาให้กับสังคมมนุษย์ ให้มนุษย์มีที่พึ่งที่อาศัย

ขนาดจะให้สังคมมนุษย์มีที่พึ่งที่อาศัยยังโดนกระหน่ำรุนแรงขนาดนั้น แล้วพวกเราทำอะไรจะไม่มีใครติฉินนินทาเป็นไปไม่ได้หรอก แต่เราต้องมีจุดยืนของเรา เราต้องมีสติปัญญาของเรา เราจะรักษาชีวิตของเรา เราจะเอาชีวิตของเราเข้าสู่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

วันนี้วันพระ พุทธะ คือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานในหัวใจของเรา เราจะค้นคว้าพุทธะ ค้นคว้าหัวใจของเราให้เด่นชัดขึ้นมาให้ได้ ถ้าเราทำของเราได้นะ ดอกบัวบานท่ามกลางหัวใจของเรา เอวัง